

[Ninn-Hansen.]

går ud på en fuldstændig udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet for det hele i to år.

Det er da muligt, at et sådant forslag har en propagandamæssig virkning, det har fremskridtspartiet mere forstand på end jeg har, men det er bare ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er, om man i modsætning til tidligere, belært af en række dårlige erfaringer, der blev nævnt under denne debat ved anden behandling, vil tilrettelægge denne decentralisering, så alle kan følge med og vi kan få glæde af den. Når jeg læser tillægsbetænkningen, så står der ikke ét ord om den planlægning, vi drøftede. Der står ikke ét ord om det finansielle. Det, man hører, er fra en række kommuner, navnlig mindre, om deres ængstelse, når de skal have hele denne ordning op til den 1. april 1976. Det er meddelelser fra større kommuner om udvidelser af deres bygninger til store beløb med henvisning til den sociale bistandslov.

Derfor er jeg ganske overbevist om, at hvis man fastholder ikrafttrædelsen til den 1. april 1976 for hele loven, og ikke bare den del af den, man lempeligt kunne overføre til kommunerne, så får vi forhold, som vi har haft det de andre gange. Så får vi kritikken fra kommunerne, der siger, at folketinget smider det i hovedet på dem. Jeg ved godt, at kommunale organisationer har sagt, at de kan tage det. Jeg er overbevist om, at en række kommuner, navnlig mindre, vil få store vanskeligheder. Så er pressen, der jo ikke siger eller skriver så meget om sagen, når den bliver afgjort, som vi har set det i de andre tilfælde, når vanskelighederne opstår, parat med at beskrive det hele. Så kan hr. Bertel Haarder skrive en ny bog om den sociale udvikling her i landet, hvor uheldigt det hele går. Der er altså mange, der kan have interesse og få glæde af det, man er ved at gøre, nemlig at hindre en udsættelse af ikrafttrædelsen.

Tilbage er altså folketinget, som så kan prøve på at leve på det bibelske ord: tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gøre. Jeg er ikke helt overbevist om, at den tilgivelse kan blive ved. Der har været forsøgt for mange gange, og man har kendt de dårlige erfaringer. Det er dog også gået op for de fleste her i landet, at dette ting for nylig har vedtaget en lovgivning, hvor mange

åbenbart bagefter erkender, at de ikke kendte konsekvenserne, og så forsøger man altså at lappe på boliglovgivningen, som det sker i disse dage, i stedet for at holde fast ved det standpunkt man har taget. Men her mener man altså, at det skal køres igennem, uanset at man i tilsvarende tilfælde har set alle vanskelighederne opstå og set, hvordan det har ramt dette tings prestige, hver gang det er sket.

Vi får altså at se, når man efter den 1. april 1976 har fået sat dette i gang, om det hele er sat på skinner, om det hele er i orden, som socialministeren siger. Det, vi andre må stille spørgsmål om, er: hvem er det her egentlig til glæde for med dette hastværk, med disse gentagne forsøg på at sætte reformer i gang, som ikke er forberedt ordentligt? Jeg tror, man vil sige: ja men det må jo være til glæde for dem, der skal have støtten socialt. Ja men er det det? Var det ikke bedre, hvis man beskæftiger sig med det, der er vedtaget, de apparater, man har fået?

Vil socialministeren oplyse mig om, hvor mange mennesker der i dag må vente på afgørelser i den sociale ankestyrelse? Hvor lang er ventetiden for dem, der står i en situation, hvor de forelægger deres sag for denne? Ville det ikke være langt bedre, hvis dette ministerium koncentrerede sig om at gøre de ting ordentligt, der er lovgivet om, og så gav sig noget bedre tid, en ordentlig forberedelse, så ikke man får kaos bagefter?

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Til beroligelse for folketingets medlemmer vil jeg oplyse, at jeg har stillet et spørgsmål til skriftlig besvarelse til socialministeren, hvor hun i svaret både på egne vegne og med hilsen fra Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen klart og utvetydigt siger, at der i den sociale bistandslov ikke i sig selv ligger noget, som nødvendiggør, at kommuner og amter forøger deres administrative personale.

Jeg ved godt, at der bliver planlagt personaleforøgelse for tiden i kommunerne, og jeg ved også, at der bliver opbygget ny administration med henvisning til bistandsloven, men det er den sædvanlige måde, hvorpå man nogle steder prøver at skyde ansvaret fra sig og give folketinget skylden for ting, som kommunerne i virkeligheden